

at de penge kunne have gjort langt større nytte, hvis de blev givet til idrættens verden, som har så mange store og væsentlige opgaver i denne tid. Det er dem, tipsmidlerne bør være forbeholdt.

Derfor må vi sige, at selve ideen om at gennemføre nogle forsøg har Fremskridtspartiets fulde opbakning, men vi kan ikke medvirke til det konkrete lovforslag, hvor ministeren bare vil dele nogle tipsmidler ud.

Hvis lovforslaget undervejs i udvalgsbehandlingen bliver rettet til, så det er et spørgsmål om at give en række kulturinstitutioner nogle frihedsgrader til at få afprøvet helt nye ting, kan det da være, det ender med, at Fremskridtspartiet stemmer for. Men har det, også når vi når frem til tredjebehandlingen, det foreliggende tilsnit, vil ministerens forslag blive mødt med nejstemmer af Fremskridtspartiet.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Vi frygter, at staten med det kommende forsøg gradvis overlader det kulturpolitiske ansvar til de kommunale og amtslige regioner.

Det er vi imod, og vi forudser, at de demokratiske institutioner, hvor kunstnerne, deres organisationer og andre sagkyndige inden for tidsbegrænsede perioder fordeler støttemidler, vil forsvinde. De lokale institutioner, som lokalt skal fordele midler, anser vi ikke for at være et stærkt bolværk mod lokalpolitisk kunststyring. Lokalt vil kunstnere og deres organisationer næppe være i stand til at opretholde den indflydelse, de har i dag.

Jeg vil gerne lige uddybe det. Jeg synes netop, at vores kulturminister har haft en meget fin linje, når det drejede sig om at sikre kunstnernes ret til at lave deres projekter, bl.a. da vi havde den berømte laserstrålesag. Da det først var bevilget, var vi enige i, at man ikke blander sig i det bagefter. Men man kan prøve at forestille sig, at lignende eksperimenter skulle foregå regionalt og lokalt. Nu vil jeg ikke tage endelig stilling til det dér, men der er i hvert fald ingen tvivl om, at den håndfaste ledelse, at man ikke blander sig i den kunstneriske udførelse, har vi i hvert fald vist, at Folketinget har. Det er godt, og sådan skal det blive ved med at være.

Regional tildeling af støtte og vurdering af projekter og indkøb vil i værste fald betyde en større parti- og lokalpolitisk styring. Det er efter vores opfattelse en åbning til de kortsigtede, populistiske holdninger, der alene tæller stemmer op til næste kommunevalg. Flere kommu-

ner og amter vil med rette se omlægningen af kulturmidlerne fra stat til region som en kærkommen lejlighed til at fylde huller op. I flere kommuner som f.eks. Odense, der er omfattet af forsøget, er kulturudvalget og socialudvalget et og samme organ. Med andre ord: Hvor mange beskæftigelsesprojekter vil ikke kunne blive kulturelle? Hvilket jo er fint nok, men det må ikke ske på bekostning af den egentlige kultur- og kunstpolitiske indsats.

Enhedslisten vender sig ikke imod flere kulturpolitiske tiltag i amter og kommuner. At der reelt i lokalsamfundet også er modige lokalpolitikere, der giver pokker i, hvad der her og nu kan give stemmer, synes vi er fint, men en lokal regionalpolitisk ekstrainsats må ikke ske på bekostning af den statslige indsats og kulturinstitutionernes politiske uafhængighed.

Så en kommentar til det, som fru Margrete Auken nævnte før om forsøg. Jeg vil sige det sådan, at når man laver et forsøg, er det vigtigt, at man har en hypotese og en målsætning, der går på, at man i hvert fald tror, at det, der kommer ud af det, bliver vellykket, ellers er der ingen grund til at lave forsøget.

Hvad er så succes? På Amtsrådsforeningens kulturkonference i Århus den 19. august i år sagde kulturministeren ifølge Dansk Kunstnerråd nr. 10, oktober 1995, »... at det ikke alene bliver en succes, men en megasucces.«

Så vil jeg gerne spørge kulturministeren: Hvad er det for et kriterium, der skal lægges til grund for at vurdere, om det er en succes?

Videre hedder det i samme artikel af Jørgen Langsted, professor i dramaturgi ved Aarhus Universitet:

»En kulturpolitisk opgaveudlægning finansieret via bloktilskud kender man fra folkebiblioteksområdet. I den konferencerapport om liv i Salling, som blev omdelt på Amtsrådsforeningens konference, gør Jytte Hilden opmærksom på, at efter opgaveomlægningen og i de følgende 10 år blev folkebibliotekerne i gennemsnit udsat for besparelser på 10 pct., heraf blev bogopkøbskontoen alene nedskåret med knap 30 pct. Altså det eneste kulturpolitiske område, hvor vi har erfaringer med kulturpolitisk opgaveudlægning, der betyder den forringelse, nedskæringer, kulturel forarming og indskrænkning i borgernes adgang til kulturen.«

Jeg vil gerne spørge kulturministeren, om det er en nogenlunde dækkende vurdering af, hvad der skete med folkebibliotekerne, og om det på den baggrund ikke er skræmmende at begynde